

Ο MALANDRINO ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ GILLETTE

Την επόμενη μέρα είχα ραντεβού για να νοικιάσω ένα διαμέρισμα. Η Λισαβόνα ήταν υπέροχη, αλλά δύσκολα προσιτή με τα ενοίκια που είχε, κι έτσι αναγκάστηκα να καταλήξω στο τελευταίο σύνορο της πρωτεύουσας, στα ιστορικά προάστια: AMADORA BORDEA.

Η περιοχή είχε τον δικό της χαρακτήρα, γιατί εκεί είχε βρει πατρίδα η ξένη κοινότητα της Πορτογαλίας· και όχι μόνο πολίτες της Πορτογαλίας — και μερικοί παρείσακτοι, σαν εμένα.

Πατέρας και γιος ήρθαν να με υποδεχτούν, αλλά μόλις μπήκα στο σπίτι μού έδειξαν μια κουκέτα που τη μοιραζόμουν με άλλους τρεις, μέσα σε ένα δωμάτιο 9 τετραγωνικών μέτρων, σε ένα διαμέρισμα με τρία δωμάτια, εννιά ανθρώπους, ένα μπάνιο, μια μικρή κουζίνα, τρία ψυγεία και κατσαρίδες για μόνιμους ενοίκους — όλα μέσα σε περίπου 60 τετραγωνικά μέτρα, για 230 ευρώ τον μήνα.

Μου έμεναν ακριβώς 70 ευρώ τον μήνα για να φάω και να ζήσω, αλλά κατάλαβα και κάτι άλλο: περνούσα ένα μάθημα για το πώς οι φτωχοί πρέπει να μάθουν να διαχειρίζονται τον πλούτο — και αυτό κανείς δεν το διδάσκει.

Ένας ένας, τα παιδιά έρχονταν να συστηθούν, λέγοντας το όνομά τους και τη χώρα καταγωγής τους, και με κοίταζαν για να καταλάβουν πώς θα φερθώ και αν ήμουν ρατσιστής.

Χάρισα σε όλους ένα χαμόγελο κι έναν χαιρετισμό στη γλώσσα του ο καθένας: ΑΓΚΟΛΑ, ΜΟΓΚΑΝΤΙΣΟΥ, ΣΑΟ ΤΟΜΕ, ΒΡΑΖΙΛΙΑ, ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ, ΚΙΝΑ, ΡΩΣΙΑ και ΣΑΟΥΔΙΚΗ ΑΡΑΒΙΑ.

Εκείνο το βράδυ με κάλεσαν στο δείπνο τους — το είχαν οργανώσει για να με καλωσορίσουν. Ήμουν ο μεγαλύτερος της παρέας, και μετά από 20 λεπτά

συνεσταλμένης κουβέντας με όλους, η καινούργια πορτογαλική μου ταυτότητα γεννήθηκε τη στιγμή που άκουσα να με φωνάζουν:

Ο Malandrino Καθηγητής

Ήταν όλοι νέα παιδιά που είχαν αφήσει πίσω μανάδες, γυναίκες ή κοπέλες, μακριά από το σπίτι και από τους ανθρώπους που αγαπούσαν, κι αποφάσισα να τους πω μια αληθινή ιστορία από την πείρα μου — σε αντάλλαγμα θα έπαιρνα από τον καθένα μια αντίδραση που θα με βοηθούσε να μετρήσω τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά του. Κανείς τους δεν ήξερε τη μέθοδό μου.

Τους είπα ότι το 2021 είχα επιτρέψει στον εαυτό μου διακοπές στη Βραζιλία, στην πόλη Natal — έναν τόπο γνωστό για τους αμμόλοφούς του και τις τοπικές τελετουργίες του — όπου, καθώς η μέρα γινόταν νύχτα, τα κορίτσια από την κορυφή του αμμόλοφου κατέβαιναν προς τα πίσω, πλησιάζοντας έναν έναν τους άντρες που περίμεναν ατρόμητοι στη βάση, για να γνωριστούν και να χτίσουν καινούργιες σχέσεις, ίσως ακόμη κι ένα μέλλον για τον εαυτό τους.

Έμεινα σε εκείνη την πόλη σαράντα μέρες — ήταν στ' αλήθεια η βραζιλιάνικη καραντίνα μου — αλλά δεν πήρα ποτέ μέρος στο παιχνίδι. Έμεινα θεατής και κοίταζα.

Σήμερα σκέφτομαι, περισσότερο από ποτέ, πόσο μου χρησίμευσε πραγματικά να γνωρίσω τη Βραζιλία — ακόμη και με την απρόσμενη άφιξη της γυναίκας CEO της Gillette — κι αν ποτέ με ρωτήσει για την πατρίδα της, θα μπορούσα να της πω:

ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΑΜΜΟΛΟΦΩΝ,

ΤΗΝ ΞΕΡΩ,

ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΠΗΡΑ ΠΟΤΕ ΜΕΡΟΣ,

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΜΕΛΛΟΝ,

ΜΟΝΟ ΤΟ ΠΑΡΟΝ.

Αυτό που μου έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση σε εκείνη την πόλη ήταν η ιστορία με την κόρη του πρύτανη, που τη γνώρισα τυχαία ένα βράδυ Δευτέρας σε ένα

πάρτι για ελεύθερους.

Έφτασα με 100 χάρτινες κάρτες που είχα ετοιμάσει, με το όνομά μου κι έναν βραζιλιάνικο αριθμό τηλεφώνου, και τις αντάλλαξα με τις γυναίκες του μαγαζιού — εκείνες που μου άρεσαν και που έλεγαν ότι ήταν ελεύθερες, διαζευγμένες ή χήρες. Την άλλη μέρα βρήκα τέσσερις από αυτές στο σούπερ μάρκετ να ψωνίζουν με συζύγους και παιδιά, και δεν ανταλλάξαμε λέξη, μόνο σιωπηλές ματιές.

Η Camilla, η κόρη του πρύτανη, ήταν μια όμορφη και συντριπτική γυναίκα. Ήταν εκείνη που με πήγε σπίτι της στις δύο το μεσημέρι και με άφησε να φύγω στις δέκα το βράδυ, κι εκεί κατάλαβα ότι ο συνάδελφός μου από ψηλά είχε θελήσει να με τιμωρήσει — να με κάνει να καταλάβω ότι μια γυναίκα μπορεί να νικήσει χίλιους άντρες, αλλά χίλιοι άντρες δεν μπορούν να νικήσουν μία γυναίκα.

Χωρίς να μπω σε λεπτομέρειες, την πήγα αμέσως μετά για δείπνο σε ένα ιταλικό εστιατόριο και παρήγγειλα δύο μπουκάλια λευκό κρασί και 14 αστακούς μόνο για εκείνη. Ο Βραζιλιάνος σερβιτόρος με ρώτησε αν ήθελα λίγη bruschetta, αλλά η εξάντληση — ή η προδοτική μου ακοή — με έκανε να ακούσω τη λέξη σαν «bussetta», κι εγώ ήμουν ήδη εξαντλημένος κι έτοιμος να το βάλω στα πόδια.

Όλα τα παιδιά στο δωμάτιο γελούσαν και με κοίταζαν σαν υπνωτισμένα — είχαν μείνει ακόμη στη δωδεκασέλιδη εκδοχή της Amazon για το πώς πουλιέται ο έρωτας. Πώς θα μπορούσα να συνεχίσω χωρίς να κινδυνέψω να εκραγούν;

Έκλεισα την κουβέντα και πήγα για ύπνο.

Το επόμενο πρωί, σε όλο το σπίτι όλοι έλεγαν «Brazilian bussetta» και «bussettero», που στα ισπανικά της Κολομβίας σημαίνει οδηγός λεωφορείου — αλλά το λογοπαίγνιο έκανε όλους να χαμογελάσουν ούτως ή άλλως.

Έφυγα στις 22 Νοεμβρίου 2025, και όλοι λυπήθηκαν που με έβλεπαν να φεύγω — ακόμη κι οι κατσαρίδες που κοιμούνταν μαζί μου στο κρεβάτι μου είχαν μια στιγμή θλίψης, γιατί μόνο εκείνη τη στιγμή, όταν υπήρξες ευτυχισμένος με κάποιον κι εκείνος φεύγει, καταλαβαίνεις τι δεν θα έχεις ποτέ ξανά.

Ferdinando